

Naast het ijskoud schijnsel der witte, kolossale elektrisch licht-bollen als volle manen in een Januari-vriesnacht hoog in de lucht, krijgt het gaslicht iets geligs, haast zonachtig warm. De schaduwen van palen, boomen, menschen, paarden, rijtuigen, worden er tot bovennatuurlijke lengte door uitgerekt. De voorstelling is gedaan. Onder het getier van een oorverdovend, zinverbijsterend brouhaha van dreunende, ratelende rijtuigen, schreeuwende en vloekende knechts, razend met de zweep klappende koetsiers — als werden pistolen afgeschoten — luid gezwat van stemmen in een Babylonische spraakverwarring, gaat 't over knarsende kiezelsteentjes, van alle kanten geduwd en gestooten, vrij steil naar beneden, stadwaarts. Dáar in z'n ééntje, of met een enkelen geestverwant, gulzig etend en drinkend in de dorstige uitgehongerdheid na zoo'n voorstelling, het doorleefde rustig-stemmingvol, bij alle innerlijke opgewonden vervoering, herkauwd!

De frische bries, die zich ongemerkt uit het luw zonsondergang-koeltje ontwikkelde, heeft de violette bank van daar straks reeds grootendeels uiteengedreven, in bonte lappen vaneen gescheurd die, steeds meer uit elkaar gerukt, als losse wolken en wolkjes voortdrijven. Lui achterovergeleund als een blanke Sultane die loom, statig langzaam een gordijn wegschuift, ligt de zilverwitte maansikkel in de fijne, licht-grisperle lucht, schijnbaar onbewegelijk achter de voorbij haar heen schuivende wolkgroepjes, op weg om, over den Sophienberg heen, boven de „Fantaisie” onder te gaan. Zóo

Graphiet-fresco van Robert Krausse.